

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

..... Η ΝΕΡΑΤ' ΔΕΣ

Θ'.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Μας φάνηκε σάν νά ζητούσες κάτι και... ήρθαμε νά δοῦμε μὴν ἐπαθες τίποτε, μού εἶπαν οἱ καλόγηροι.

Μπαϊν-μίζι κι' ἐλεύθερος ἔρωτας!...

— Ὅχι, μὲ τὴν εὐχή σας, ἄγιοι πατέρες, εἶμαι καλά, σάν θέλει ὁ Θεός, τοὺς ἀποκρίθηκα.

Σάν δὲν εἶδαν τίποτε, βγήκαν ἔξω. Τὸ κελὶ ἦταν γυμνό. Τὴν παντούφλα τὴν εἶχα κρύψει κάτω ἀπὸ τὸ στρώμα!...

Ἔτσι λοιπὸν ἔπεσα κατόπιν νά κοιμηθῶ.

Δὲν πέρασαν ὅμως καμμιὰ δὴ ὥρες, καὶ ἀισθάνθηκα κάτι νά ἀναδεύη κάτω ἀπὸ τοῦ κρεβατιοῦ τὸ στρώμα!... Τρομάξα!...

Κι' ἀπὸ τὸ ποῦ ἀνάδεμα πετάχτηκε, τέλος, ἀπάνω ἀ-

πὸ τὸ κρεβάτι, ὅταν βλέπω ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ στρώμα νά πετιέται ἕνα διαβολάκι, νά κάθεται ἀπάνω τὸ τραπέζι καὶ νά μὲ κνιτᾷ κατὰματα μὲ τὰ μεγάλα πράσινα μάτια του.

Στὴν ἀρχὴ νόμισα πὼς ἦταν γάτα. Μὰ ὅταν πρόσεξα καλὰ, εἶδα πὼς ἦταν ἕνα γεροντομασμένο πρᾶμα, μὲ γένεια μακρὰ, πόδια λιανὰ σάν τοῦ ζατοκιοῦ, καὶ μὴ κατσούλα στὸ κεφάλι, καλλικάντζαρος σοστός.

Ἐβλεπε τὰ χέρια του ἐνωμένα ἐπάνω στὴν κοιλιὰ του, καὶ γύριζε, τὸ ἕνα μὲ τὸ ἄλλο, τὰ διὰ μεγάλα τῶν χειρῶν τὸν δάχτυλα, πὼς ἢ γοφές ὅταν κάθονται τὸ βράδυ στὰ πιζούλια, σάν δὲν ἔχουν τί νά κάνουν, κι' ἀνακνιλοῦν τὰ δάχτυλά τους, σάν νά γυρίζουν τὴν ἀνέμη τῆς ζωῆς καὶ ξεδιπλώνουν τὶς ἀναμνήσεις τους...

— Βρῆ τί εἶσαι σὺ; τοῦ λέω καθὼς μὲ κνιτᾷς, σάν νά μὲ κοροῖδευε, μὲ τὰ εἰρωνικά του μάτια. Ὁξω ἀπὸ δῶ, βρῆ, τοῦ φωνάζω.

Τίποτε αὐτός. Σκύφτω τότε, παίρνω τὴν παντούφλα μου καὶ τοῦ κοπανῶ μιά.

Σάν τὶς πεταλοῦδες ποὺ φεύγουν ἀπὸ τὸ ἕνα τὸ κλαδί καὶ κάθονται στὸ ἄλλο, πῆδησε κι' αὐτὸς ὁ διαβολάκος ἀπ' τὸ τραπέζι, καὶ κάθισε ἀπάνω σ' ἕνα καρφὶ τοῦ τοίχου...

Τοῦ ξαναπέταξα τότε τὴν παντούφλα μου καὶ πῆδησε ἀπὸ τὸ καρφὶ καὶ κάθισε ἀπάνω στὴ λάμπα.

— Σοῦ, οὐ, οὐ! Σοῦ, οὐ, οὐ! τοῦ φωνάζω, ὅπως φωνάζουν σὺς κόττες, γιατί φοβόμουν νὰ τοῦ πετάξω περὶ τίποτα, μὴν ἔρχινα τὴ λάμπα κι' ἀνάβα πυρκαγιά.

Μὰ ἐκείνος κοροῖδευε στὰ γεμάτα.

Παίρνω τότε ἕνα ξυλοκόφιδι ποὺ ἦταν στὴ γωνία.

— Σοῦ, οὐ, οὐ! Σοῦ, οὐ, Σατανά! Ξεφρονίζω.

Πετιέται τότε ἀπ' τὴ λάμπα καὶ κάθεται ἀπάνω στὴν κανάτα τοῦ νεροῦ, κι' ὄλο καὶ μὲ κνιτᾷς μὲ τὰ μάτια του εἰρωνικά, σάν νά μὲ κοροῖδευε...

Ἔξαφνα σκέφτηκα ν' ἀνοίξω τὴν πόρτα καὶ νὰ φύγω. ὅταν βλέπω τὸν Σατανά αὐτὸν νὰ πηδᾷ ἀπὸ τὴν κανάτα καὶ νὰ κάθεται στὸ πάμολο τῆς πόρτας. Ἐβλεπε μάλιστα τὸ ἕνα πόδι του ἀπάνω στὸ ἄλλο καὶ μὲ κνιτᾷς.

— Βρῆ σὺ, τοῦ λέω, διάβολε, τί θέλεις;

Ταμπουδιὰ αὐτός. Μόνο μὲ κνιτᾷς γελαστά καὶ κοροῖδευτικά.

— Βρῆ, φύγε ἀπ' ἐκεῖ ν' ἀνοίξω!

Τίποτα!

Τοῦ δίνω πάλι μιά μὲ τὴν παντούφλα, μὰ καὶ πάλι δὲν τὸν πέτυχα, γιατί, φάτ! πῆγε καὶ στοργιλοκάθησε ἀπάνω στὸ ραφὶ κι' ἄρχισε νά κουνᾷ τὰ πόδια του, σάν εὐχαριστημένος δάσκαλος ποὺ πάει καβάλλα στὸ χωριό του.

Ἄρχισα πρᾶ νὰ τὰ χροιάζωμαι!... Καὶ τότε...

— Τότε... Ξύπνησες! τοῦ λέει ἕνας ἀπὸ τὴν παρέα.

— Μωρὲ τί ξύπνησα καὶ ξύπνησα, ποὺ ὄχι μοναχὰ ἤμιον ξύπνησι, μὰ ἀρχισα καὶ νὰ φωνάζω δυνατὰ:

— Τρέξε, κόσμε, καὶ γέμισε ἡ κἀμαρη διαβόλους!...

— Καὶ θὰ ἦρθαν οἱ καλόγεροι!...

— Ὅχι, ἀλλὰ πῆδησα ἀπὸ τὸ παράθυρο ἐγὼ!... Κι' ὅταν ξαναγύρισα οἱ τοὺς ἄλλους, ἡ κἀμαρη ἦταν ἀδειανή, ἢ

λάμπα ἀναμμένη πὼς πρῶτα καὶ ἡ παντούφλα στὴ θέσι της.

— Σάν δὲν τὴν πῆραν νὰ... σ' ἀρχίσουν μ' αὐτὴ!...

Ἔξαφνα ἐπενέθη ὁ κύριος Γιαννακός, ὁ δικολάβος τοῦ χωριοῦ, μὲ τὰ ντρούλινα ρούχα του, τὸ παντελόνι μὲ τὰ τριμμένα γόνατα καὶ τὴν παλὰ ρεμπουτίκια στὸ κεφάλι, ποὺ ἦταν ἔτσι πεσμένη, σάν νὰ τὴν πῆρε ὁ καιρὸς τῆς καὶ μαράθηκε.

Σπουδαῖο πρόσωπο ὁ δικολάβος στὸ χωριό. Κανένας δὲν τὸν ἤθελε — ξορισμένος νάνα — ἀλλὰ ὄλοι, σάν τοὺς ἔβρισκε ἡ ἀνάγκη, ἔτρεχαν σ' αὐτόν. Ἦταν μὴ κοινωνικὴ ἐνσάρκωσις τοῦ γνωστοῦ ἐκείνου λαϊκοῦ αἰνίγματος:

«Τί εἶνε ἐκεῖνο τὸ πρᾶμα-πραματάκι, ποὺ κανένας δὲν τὸ ἐπιθυμεί, κι' ὅμως ὄλοι τὸ ζητοῦν;».

Ἄλλοιμονο δὲ ἂν ἐμπλεκε κανεὶς στὴ δικονομικὴ του ἀμάθεια. Τὸν ἄρχισε μὲ ἄρθρα καὶ μὲ νόμους, μὲ παραγράφους καὶ μὲ διατάγματα, τὰ ὅποια ἀθροίζομενα ὄλα μαζί... ἀδειάζουν τὴ σακκούλα τοῦ χωριάτη!...

— Σάν πολλα μού φαίνονται, κύριε Γιαννακό!

— Ἔννοια σου καὶ θὰ τὰ πάρουμε διπλάσια ἀπ' τὸν ἀντίδοκο.

— Μὰ, δὲν σοῦ λέω, ἀλλὰ τόσα δὲν ἀξίζει ὅλη ἡ ὑπόθεσι!

— Βρῆ τί ἀξίζει καὶ δὲν ἀξίζει ἡ ὑπόθεσι;... Δὲν θέλεις νὰ κᾶνης δεμένη τὴ δουλειὰ σου;

— Θέλω.

— Ἔ, ἀφοῦ θέλεις... πλήρωσε!

Δὲν ἦταν ὅμως μονάχα δικολάβος στὸ χωριό ὁ κύριος Γιαννακός. Ἦταν καὶ ἀντιπρόσωπος κομμάτων καὶ φορεῖς κάθε νέας ιδέας καὶ κάθε ἐξελίξεως κοινωνικῆς. Μιλοῦσε γιὰ ἀγροτικὰ ζητήματα, συγγίζον τὸ γενακεῖο φύλλο μὲ τὰ φύλλα τοῦ καπνοῦ, ποὺ ἔδωκεν ἐπαστάλιασμα, ἐσύγγιζε τὴν καλλιέργεια τῶν νέων ιδεῶν μὲ τὴν καλλιέργεια τῆς οὐγγρικῆς πατάτας, ἐφώναζε ὅτι οἱ γεωργοὶ πρέπει νὰ ζῆσουν σάν ἄνθρωποι κι' αὐτοὶ, χαϊρόμενοι τῆ ζωῆ, πὼς καὶ οἱ κάτοικοι τῶν πόλεων, ὑποδεικνύον τὸν ἐλεύθερο ἔρωτα καὶ τὰ μπαϊν-μίζε, ὅπως γίνεται καὶ στὴ Γλυφάδα, ἡ ὅποια θὰ δνομιάζτηκε ἔτσι βέβαια, γιατί οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖ θὰ... γ λ ὄ φ ω ν τ α ἰ καὶ θὰ ξεφογλύφωρτα, κνιτᾷοντας οἱ ἀρσενικοὶ τὰ ἀβρά καὶ ἄσπρα σώματα τῶν θηλικῶν καὶ οἱ θηλικῶι τὰ μεστομῆνα τῶν ἀρσενικῶν!...

— Γιατί νὰ μὴ κάνουμε καὶ μεῖς μπαϊν-μίζε στὸ ποτάμι μας; ἔλεγε ὁ κύριος Γιαννακός.

Εἰσήγαγε ἀκόμη τὸ ποδόσφαιρο στὸ χωριό, στρατολογῆσαι πρὸς τοῦτο 5-6 ἀποφοίτους γεμνασίου, μὴ καταδεχομένους νὰ πάνε καὶ νὰ δουλέψουν στὰ χωράφια τους καὶ ὑποχρεώσαι τὴν κοινότητα νὰ ἰσοπεδώσῃ ἕνα μέρος, ὅπου ριχταν τὰ σκουπίδια καὶ ἄλλο φύτρωσαν καὶ ἔθρεναν ἄφθονες καὶ θραφερές τσουκνίδες!...

Ὁ κύριος Γιαννακός λοιπὸν αὐτὸς ἐπενέθη στὴ συζήτησι μὲ μιά δυνατὴ φωνή, σάν νὰ ἀγόρευε στὸ Ἐληνοδικεῖο, καὶ διέκοψε τὰ εὐθῆμα τῶν συγχωριανῶν πειράγματα:

— Μὴ γελᾶτε, κύριοι, τὸ πρᾶγμα εἶνε σοβαρό!

Ὅλοι γύρισαν καὶ τὸν κνιτᾷσαν.

— Μάλιστα, ἀκοῦστε ποὺ σὰς λέω, τὸ πρᾶγμα εἶνε σοβαρό, ἀλλὰ δὲν φέκομε τὰ ἄλλα, παρὰ ἐκεῖνη ἡ ἀτιμὴ ἡ Κυβερνήσις!...

— Γιὰ ποῖ;

— Γι' αὐτὰ ποὺ γίνονται στὸ ποτάμι. Ἡ ἀδράνεια τῆς Κυβερνήσιως καὶ ἴσως ἡ σκόπιμη συμπεριφορὰ τῆς, ἄρῃσαν τὴν κατάστασι νὰ φτάσῃ στὸ σημεῖο αὐτό, ὥστε νὰ πεθαινῇ ὁ δυστυχῆς ὁ κοσμάκης σήμερα μὲσα στὴν καλύβα του ἀπὸ τὴν πείνα!... Ἐβλεπε σκόπιμος, κύριοι, ἡ διαγογή αὐτὴ τῆς Κυβερνήσιως, ἀπέναντι τῶν πληθισμῶν τῆς ὑπαίθρου χώρας!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια.

Ὁ δικολάβος ὁ κύριος Γιαννακός.

Πῆδησε καὶ κάθισε πάνω στὴ λάμπα!

Ὅποτε νὰ πεθαινῇ ὁ κοσμάκης μὲσα στὴν καλύβα του ἀπ' τὴν πείνα!...